

Koszty finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego

Michał Poszwa*

Streszczenie: *Cel* – Celem artykułu jest analiza regulacji podatkowych oraz ich konsekwencji dotyczących limitowania kosztów finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego.

Metodologia badania – Przedmiotem analizy są przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, a także postanowienia dyrektywy Rady Unii Europejskiej dotyczące przeciwdziałania praktykom unikania opodatkowania. W opracowaniu zastosowano metodę krytycznej analizy literatury oraz regulacji prawnych. *Wynik* – Efektem analizy jest ocena sposobu implementacji przepisów dyrektywy Rady Unii Europejskiej w zakresie dotyczącym uznawania kosztów finansowania dłużnego oraz ocena wpływu nowych regulacji na działalność spółek kapitałowych.

Oryginalność/wartość – Znajomość mechanizmu polegającego na ograniczeniu uznawania kosztów finansowania dłużnego pozwoli na odpowiednie dostosowanie podatników oraz uwzględnienie wyższych kosztów i dodatkowego ryzyka w procesie decyzyjnym.

Słowa kluczowe: koszty finansowania, podatek dochodowy, wyłączenia kosztów

Wprowadzenie

Procesy i zjawiska gospodarcze, ich charakter i przebieg, determinują kształt norm podatkowych. Wpływ ten dotyczy zarówno treści przepisów, jak również sposobu regulacji prawnej. W treści norm prawa podatkowego możliwe jest takie ujmowanie przychodów, kosztów, a w konsekwencji wyniku działalności, które oznacza albo pełne (szerokie) uwzględnienie powstałych efektów oraz ich przyczyn, albo niepełne. To ostatnie polega na wyłączeniu niektórych przychodów, a w szczególności kosztów z rachunku dochodu podatkowego. Oznacza to, że w pewnym zakresie ustawodawca nie uwzględnia charakteru procesów gospodarczych, które przyczyniają się do powstania wyniku działalności podatnika. Dochód (strata podatkowa) nie jest najczęściej wielkością odzwierciedlającą „rzeczywisty” wynik, a to ze względu na zakres uwzględnianych w nim przychodów i kosztów oraz sposób ich wyceny i ujęcia w okresie rozliczeniowym. „Modyfikacja” wyniku ekonomicznego do wyniku podatkowego odbywa się w dwojaki sposób. Po pierwsze, wprowadza się przepisy w formie klauzul generalnych (np. warunkiem uznania kosztu jest celowość jego poniesienia), których oddziaływanie wynika z interpretacji dokonanej przez sądy i organy podatkowe.

* dr Michał Poszwa, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, ul. Komandorska 118/120, 53-345 Wrocław, e-mail: michal.poszwa@ue.wroc.pl.

Po drugie, stosuje się normy szczegółowe (np. limity wartościowe), które wyznaczają jednoznacznie zakres kosztów uwzględnianych w rachunku dochodu podatkowego.

Ponadto należy zauważyć, że regulacje podatkowe wpływają na zachowania podatników, a przez to na przebieg procesów gospodarczych. Reakcje podatników zmierzające do minimalizacji obciążenia podatkowego polegają w znacznym stopniu na podejmowaniu działań, których konsekwencje są odzwierciedlane w kosztach. Ich celem jest maksymalizacja zakresu i wysokości kosztów uwzględnianych w rachunku dochodu podatkowego. Zatem normy podatkowe modyfikują sposób realizacji przez przedsiębiorstwa celów gospodarczych. Z kolei te działania podatników powodują reakcję ustawodawcy podatkowego, który dąży do „domknięcia regulacji prawnych” (Borszowski, 2017, s. 27). Praktyka stosowania zmodyfikowanych przepisów pozwalana na stwierdzenie, że domykanie regulacji może być pozorne. Przykładem mogą być wielokrotnie modyfikowane przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych dotyczące uznawania kosztów finansowania dłużnego, którego źródłem były podmioty powiązane.

Finansowanie działalności w formie kapitału obcego jest wykorzystywane do obniżenia efektywnego opodatkowania wyniku finansowego. Źródłem korzyści podatników są różnice w wysokości podatku od dywidendy i od odsetek. Różnice te występują w ramach poszczególnych krajów jak i między różnymi krajami. Międzynarodowy kontekst działań podatników oraz skala negatywnych konsekwencji (uszczerplenie dochodów podatkowych, naruszenie konkurencyjności, demoralizacja podatników) spowodowały reakcję organizacji międzynarodowych i poszczególnych państw polegającą na przygotowaniu i implementacji odpowiednich rozwiązań prawnych. Polegają one na ograniczeniu uznawania kosztów finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego. Szczegółowe regulacje obowiązują w Polsce od 1 stycznia 2018 roku na mocy odpowiedniej ustawy (Ustawa, 2017).

Celem artykułu jest analiza regulacji podatkowych dotyczących ograniczenia uznawania w rachunku dochodu podatkowego kosztów finansowania dłużnego, a także analiza konsekwencji tych przepisów dla spółek kapitałowych. Analizę przeprowadzono według stanu prawnego na dzień 1 stycznia 2018 roku.

1. Przesłanki limitowania kosztów finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego

Swoboda prowadzenia działalności gospodarczej przejawia się między innymi w wyborze sposobu finansowania. Zatem występowanie kosztów finansowania dłużnego stanowi naturalną konsekwencję decyzji związanych z wyborem i stosowaniem tej formy finansowania. Przyjmując, że koszty finansowania długiem są elementem wpływającym na wynik realizowanej, dopuszczalnej strategii gospodarczej, należałoby je w pełni uwzględnić w rachunku podatkowym. Jednak w praktyce okazało się, że finansowanie długiem jest wykorzystywane przez wiele podmiotów wyłącznie w celu zmniejszenia obciążenia podatkiem dochodowym. Z badań przeprowadzonych przez OECD w ramach projektu BEPS (Base

Erosion and Profit Shifting Project) wynika, że na skutek stosowania tzw. agresywnego planowania podatkowego oraz innych przyczyn występują straty we wpływach z podatku dochodowego od przedsiębiorstw w wysokości od 100 do 240 mld dolarów rocznie (OECD, 2015, s. 4). Niektóre przedsiębiorstwa wielonarodowe stosują strategie podatkowe wykorzystujące różnice w opodatkowaniu oraz luki w przepisach do przenoszenia zysków w miejsca o niskim opodatkowaniu. Korzyści podatkowe uzyskiwane są przez przedsiębiorstwa między innymi poprzez nadużywanie finansowania dłużnego. Wprowadzenie ograniczeń w uznawaniu kosztów finansowania dłużnego stanowi istotę reakcji na występujące nadużycia. Konkludując, można wskazać trzy przesłanki wprowadzenia powyższych ograniczeń w uznawaniu kosztów w rachunku podatkowym: gospodarcze (rozwój, konkurencja), budżetowe (luka podatkowa), formalne (dyrektywa ATA).

Przesłanki gospodarcze związane są z koniecznością stworzenia warunków dla stabilnego rozwoju gospodarczego. W raporcie OECD podkreśla się, że integracja gospodarek krajowych i rynków wymusza stworzenie nowych ram podatkowych, które spowodują, że zyski będą opodatkowane w miejscu, gdzie prowadzona jest działalność i tworzona jest wartość. W dotychczasowych ramach przedsiębiorstwa międzynarodowe, działając najczęściej legalnie, uzyskiwały przewagę nad podmiotami krajowymi. Oznacza to naruszenie zasad konkurencyjności oraz zmniejsza zaufanie do systemu podatkowego, zniechęcając do przestrzegania zasad przez lokalnych i mniejszych podatników. Zatem wprowadzenie ograniczeń w uznawaniu kosztów finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego ma przyczynić się do wyrównania pozycji konkurencyjnej różnych przedsiębiorstw i stworzenie przesłanek do przestrzegania przepisów podatkowych. Oczywiście odrębnym problemem pozostaje skuteczność zastosowanych rozwiązań prawnych.

Przesłanką wprowadzenia ograniczeń w uznawaniu kosztów jest również dążenie do zmniejszenia luki podatkowej, która oznacza różnicę między dochodami podatkowymi zrealizowanymi a tymi możliwymi do uzyskania (Klonowska, 2017, s. 49). Zwiększenie wpływów z podatku od zysków przedsiębiorstw (a w szczególności ponadnarodowych korporacji) może być łatwo uzasadnione potrzebami po stronie wydatków oraz dążeniem do realizacji zasady sprawiedliwości podatkowej. Takie przesłanki są przytoczone w uzasadnieniu do projektu zmian w ustawach o podatkach dochodowych (por. projekt z dnia 6.07.2017 r., s. 1–2 uzasadnienia).

Formalną przesłanką wprowadzenia ograniczeń w uznawaniu kosztów finansowania dłużnego jest konieczność wprowadzenia do przepisów krajowych postanowień dyrektywy Rady Unii Europejskiej (tzw. dyrektywa ATA) ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dyrektywa, 2016). Dyrektywa nawiązuje bezpośrednio do projektu BEPS prowadzonego przez OECD, ale stanowi również rozwinięcie Rezolucji Rady Unii Europejskiej dotyczącej niedostatecznej kapitalizacji (Rezolucja Rady, 2010). Treścią dyrektywy ATA jest nakaz ustanowienia przepisów dotyczących wszystkich podatników podatku dochodowego od osób prawnych między innymi w dziedzinie: „ograniczenie

możliwości odliczania odsetek”. Celem implementacji dyrektywy jest zwiększenie ochrony na rynku wewnętrznym przed skutkami agresywnego planowania podatkowego, przeciwdziałanie erozji bazy podatkowej oraz przenoszeniu zysków poza rynek wewnętrzny. Szczegółowe rozwiązania są wprowadzane w poszczególnych krajach w uwzględnieniem ich interesów i specyfiki systemu opodatkowania dochodów przedsiębiorstw.

2. Ograniczenia uznawania kosztów finansowania dłużnego

Ograniczenie negatywnych zjawisk powodujących erozję bazy podatkowej i przenoszenie zysków z miejsc, gdzie są one generowane, może się odbywać na płaszczyźnie stanowienia bądź też stosowania prawa podatkowego (Gajewski, 2012, s. 231). W pierwszym przypadku wprowadza się przepisy, które modyfikują ogólne zasady opodatkowania (np. ustalenie limitu wartościowego kosztów uzyskania przychodów). Zaletą tego podejścia jest minimalizacja niepewności po stronie podatnika, a wadą jego nieelastyczność. W drugim przypadku ograniczenie negatywnych zjawisk odbywa się poprzez wykładnię prawa podatkowego, która wykorzystuje doktrynę przewagi treści czynności prawnej nad jej formą, koncepcję nadużycia prawa oraz zasadę długości ramienia (Gajewski, 2012, s. 232). Zaletą stosowania tych zasad, pozwalających ocenić, czy podatnik unika opodatkowania, jest elastyczność, a wadą niepewność po stronie podatnika.

Przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych dotyczące uznawania kosztów finansowania dłużnego modyfikują ogólne zasady zaliczania kosztów działalności do kosztów podatkowych (kosztów uzyskania przychodów). Modyfikacja polega na ustaleniu limitu kosztów finansowania dłużnego uznawanych w rachunku dochodu podatkowego. Jednocześnie w treści przepisów nie uniknięto sformułowań nieostrych, które będą wymagały wykładni.

Zgodnie z art. 15c ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, obowiązującym od 1 stycznia 2018 roku, podatnicy są zobowiązani wyłączyć z kosztów uzyskania przychodów część kosztów finansowania dłużnego, jeżeli spełnione są dwa warunki. Po pierwsze, wyłączenie ma miejsce tylko wówczas, gdy nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przekracza w roku podatkowym kwotę 3 mln złotych. Po drugie, wyłączenie z kosztów uzyskania ma miejsce jeżeli kwota nadwyżki kosztów finansowania dłużnego przewyższa 30% wyniku EBITDA. Zatem w danym roku podatkowym, do kosztów uzyskania przychodów nie można zaliczyć wartości kosztów finansowania dłużnego w części, w jakiej nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przekracza 30% wyniku EBITDA.

Prawidłowe określenie wartości kosztów uzyskania przychodów wymaga ustalenia kilku wielkości, które zostały zdefiniowane w ustawie. Wynik EBITDA jest ustalany jako nadwyżka sumy przychodów ze wszystkich źródeł przychodów (pomniejszonej o przychody o charakterze odsetkowym) nad sumą kosztów uzyskania przychodów, które są pomniejszone o wartość podatkowych odpisów amortyzacyjnych oraz kosztów finansowania dłużnego nieuwzględnionej w wartości początkowej aktywów trwałych. Kluczowe znaczenie

ma określenie nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, przez którą rozumie się kwotę podatkowych kosztów finansowania dłużnego przewyższającą podatkowe przychody o charakterze odsetkowym.

Dla ustalenia uznawanych podatkowo kosztów finansowania dłużnego istotne jest określenie zakresu tych kosztów oraz zakresu przychodów odsetkowych. Do kosztów finansowania dłużnego zalicza się wszelkiego rodzaju koszty związane z pozyskaniem i korzystaniem ze środków finansowych. W szczególności kosztami są odsetki, opłaty, prowizje, premie, część odsetkowa raty leasingowej, kary i opłaty z opóźnienie w zapłacie zobowiązań oraz koszty zabezpieczenia zobowiązań. Do przychodów o charakterze odsetkowym zalicza się przychody z tytułu odsetek oraz inne przychody równoważne ekonomicznie odsetkom.

Kwota kosztów finansowania dłużnego, która może być zaliczona do kosztów uzyskania przychodów, determinowana jest wysokością kosztów finansowania, wysokością przychodów o charakterze odsetkowym oraz wartością dochodu podatkowego. Ponadto istotna jest kwota odpisów amortyzacyjnych uwzględnionych w rachunku dochodu podatkowego.

3. Wyłączenia ograniczeń uznawania kosztów finansowania dłużnego

W przepisach dotyczących limitowania kosztów finansowania dłużnego wprowadza się również wyłączenia stosowania ograniczeń. Przede wszystkim limitu kosztów finansowania dłużnego nie stosuje się, jeżeli nadwyżka kosztów finansowania dłużnego nie przekracza 3 mln zł.

Wyłączenie stosowania ograniczeń ma również charakter podmiotowy. Limitu kosztów finansowania dłużnego nie stosuje się w przypadku przedsiębiorstw finansowych. Należą do nich banki krajowe, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, fundusze inwestycyjne i inne podmioty wymienione w ustawie.

Ograniczenia w uznawaniu kosztów finansowania dłużnego nie dotyczą również kosztów kredytów (pożyczek), które są wykorzystywane do sfinansowania „długoterminowego projektu z zakresu infrastruktury publicznej”. Przedmiotowy projekt ma służyć dostarczeniu, modernizacji, eksploatacji lub utrzymaniu znaczącego składnika aktywów, który jest w ogólnym interesie publicznym. Podatnicy realizujący tego typu projekty nie uwzględniają wynikających z nich dochodów przy ustalaniu wyniku EBITDA. Koszty dotyczące finansowania omawianego projektu nie są limitowane, jeżeli spełnione są warunki dotyczące posiadania aktywów, osiągania dochodów i opodatkowania na terenie Unii Europejskiej.

Koszty finansowania dłużnego włączone w roku podatkowym z kosztów uzyskania przychodów są uwzględniane w dochodzie podatkowym w następnych 5 latach podatkowych. Uwzględnienie kosztów finansowania odbywa się w ramach limitów obowiązujących w kolejnych latach. Ograniczenie uznawania kosztów finansowania dłużnego może więc mieć charakter czasowy, a nie ostateczny.

4. Konsekwencje ograniczeń dla podatników

Dla podatników podstawowe znaczenie ma wprowadzenie mechanizmu limitowania kosztów finansowania, który dotyczy zarówno podmiotów powiązanych, jak i niezależnych. Dotychczas obowiązujące ograniczenia musiały być uwzględniane tylko przez podmioty powiązane (Mazurkiewicz, Małecki, 2017, s. 607). Poszerzenie zakresu podmiotowego stosowania przepisów ograniczających zakres kosztów uzyskania przychodów wynika zapewne częściowo z nieskuteczności dotychczasowych rozwiązań w szczególności wobec dużych podmiotów międzynarodowych. Potrafiły one ominąć dotychczasowe ograniczenia stosując np. pożyczki fasadowe (Sierpińska, Królikowska, 2015, s. 399). Wprowadzone przepisy nie przewidują możliwości uwzględnienia pełnych kosztów finansowania w przypadku współpracy niezależnych podmiotów. Możliwość wprowadzenia takich regulacji daje dyrektywa ATA. Wprowadzenie od 1 stycznia 2018 roku nowych przepisów dotyczących kosztów finansowania dłużnego powinno być analizowane i oceniane przede wszystkim przez pryzmat bezpośrednich konsekwencji dla podatników. Interesariusze i zarządzający powinni jednak wyciągnąć wnioski o charakterze ogólnym wynikające z pośredniego wpływu nowych przepisów.

Bezpośrednie konsekwencje obowiązujących limitów kosztów finansowania dłużnego zależą od skali finansowania zewnętrznego stosowanego przez podatników. Skutki omawianych regulacji polegają na możliwym zwiększeniu kosztów finansowania, pojawieniu się dodatkowego ryzyka oraz dodatkowych kosztów związanych z koniecznością ustalenia limitu podatkowego. Zwiększenie kosztów finansowania wystąpi u tych podatników, u których koszty te nie będą mogły być w całości zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. Podatnicy ci muszą ewentualnie ocenić, czy ograniczenie kosztów ma charakter czasowy (możliwość rozliczenia kosztów wyłączonych przez pięć lat) czy też ostateczny.

Dodatkowym obowiązkiem ewidencyjnym jest konieczność ustalania wyniku EBITDA, a także prawidłowa identyfikacja zakresu kosztów finansowania i oraz przychodów odsetkowych. Niekorzystne jest szerokie ujęcie zakresu kosztów finansowania zewnętrznego, co zwiększa prawdopodobieństwo wyłączenia części kosztów.

Przepisy ograniczające uznawanie kosztów finansowania powodują zwiększenie ryzyka działalności. Po pierwsze, pojawia się ryzyko ekonomiczne związane z trudnością ustalenia przyszłych kosztów finansowania. Po drugie, rośnie ryzyko związane z prawidłowym stosowaniem niejednoznacznych, nieostrych pojęć oraz przepisów przejściowych. Dodatkowe ryzyko dotyczy finansowania między podmiotami powiązanymi. Organ podatkowy ma bowiem prawo kwestionowania deklarowanych kosztów poprzez szacowanie rynkowej zdolności kredytowej podatnika. Otwartą kwestią pozostaje ryzyko nieuwzględniania przez organy podatkowe wszystkich kosztów finansowania w przypadku traktowania umowy pożyczki jako czynności pozorowanej.

Podatnicy powinni również uwzględnić wnioski o charakterze ogólnym. Wprowadzone przepisy są wynikiem implementacji postanowień dyrektywy Rady Unii Europejskiej.

Proces legislacyjny dotyczący ustaw o podatku dochodowym został przeprowadzony bardzo szybko, bez uwzględnienia praw nabytych w przypadku finansowania rozpoczętego w poprzednich latach. Charakterystyczne jest dążenie i determinacja ustawodawcy w realizacji celu fiskalnego. Ustawodawca zrezygnował z możliwości zastosowania szczególnych przepisów dla podmiotów niezależnych. Tendencją jest przyjmowanie przepisów relatywnie restrykcyjnych i nie zostawianie podatnikom większej swobody (np. wyższy limit uprawniający do odliczenia wszystkich kosztów finansowania dłużnego).

Uwagi końcowe

Analizowane przepisy ograniczające uznawanie kosztów finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego są przejawem dążenia do zmniejszenia luki podatkowej poprzez zwiększenie wpływów z podatku dochodowego od osób prawnych. Działanie to ma charakter międzynarodowy i związane jest z realizacją zaleceń OECD oraz przepisów dyrektywy Rady UE. Podatnicy powinni zatem uwzględniać fakt, że w coraz większym stopniu regulacje dotyczące podatku dochodowego będą kształtowane na poziomie międzynarodowym. Generalnie można stwierdzić, że analizowane przepisy związane są z występowaniem problemów wynikających ze zróżnicowania opodatkowania podmiotów działających na jednolitym rynku. Można oczekiwać, że różnice w opodatkowaniu będą stale wykorzystywane przez podatników również w przyszłości.

Dążenie do ograniczenia agresywnej optymalizacji podatkowej za pomocą finansowania zewnętrznego należy ocenić pozytywnie. Podstawowe korzyści, z punktu widzenia podatników, polegają na zlikwidowaniu nieuprawnionych przewag konkurencyjnych dużych podmiotów oraz potencjalne zwiększenie „morale” podatników, którzy będą bardziej skłonni do przestrzegania zasad podatkowych. Otwartym zagadnieniem pozostaje skuteczność wprowadzonych ograniczeń oraz potencjalne negatywne efekty uboczne związane ze wzrostem kosztów inwestycji. Niewątpliwie konieczne jest monitorowanie skuteczności, gdyż dotychczas wprowadzone rozwiązania ostatecznie były dość skutecznie omijane.

Odrębnym problemem są konsekwencje zróżnicowania sytuacji osób fizycznych i prawnych. Brak ograniczeń w uznawaniu kosztów finansowania może zwiększyć atrakcyjność spółek osobowych względem kapitałowych. Ponadto brak uzależnienia wysokości kosztów uznawanych podatkowo od wartości kapitału własnego może spowodować dążenie do ich redukcji.

Literatura

- Borszowski, P. (2017). *Określenia nieostre i klauzule generalne w prawie podatkowym*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- Gajewski, D. (2012). *Wpływ wybranych instrumentów prawnopodatkowych na politykę optymalizacji opodatkowania holdingów międzynarodowych*. Warszawa: VIZJA PRESS&IT.
- Klonowska, A. (2017). *Luka podatkowa. Skutki dla finansów publicznych*. Warszawa: C.H. Beck.
- Litwińczuk, H. (red.) (2016). *Opodatkowanie spółek*. Warszawa: Wolters Kluwer.

- Małecki, P., Mazurkiewicz M. (2017). *CIT. Podatki i rachunkowość*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- OECD (2015). *Explanatory Statement*. OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project. Pobrano z: www.oecd.org/tax/beps-explanatory-statement-2015.pdf.
- Sierpińska, M., Królikowska, E. (2015). Pożyczki jako źródło finansowania spółek powiązanych kapitałowo. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego*, 885. *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 2 (74), 393–402.
- Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dz. Urz. UE L 193 z dnia 19.07.2017.
- Rezolucja Rady z dnia 8 czerwca 2010 r. w sprawie koordynacji zasad dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych i niedostatecznej kapitalizacji w Unii Europejskiej (2010/C 156/01). Dz. Urz. UE C 156 z dnia 16.06.2010.
- Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. T.j. Dz.U. 2017, poz. 2343 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Dz.U. poz. 2175.

DEBT FINANCING COSTS IN THE TAX INCOME ACCOUNT

Abstract: *Purpose* – The aim of the article is to analyze tax regulations and their consequences regarding limiting the costs of debt financing in the tax income account.

Design/methodology/approach – The subject of the analysis are the provisions of the Act on Corporate Income Tax as well as the provisions of the EU Council Directive on counteracting tax avoidance practices. The study uses a method of critical analysis of literature and source materials.

Findings – The effect of the analysis is to assess the implementation of the provisions of the EU Council Directive in the field regarding the recognition of costs of debt financing and the assessment of the impact of new regulations on the operation of companies.

Originality/value – Knowing the mechanism of limiting the recognition of debt financing costs will allow for appropriate adjustment of taxpayers and inclusion of higher costs and additional risk in the decision-making process.

Keywords: financing costs; income tax; excluding costs

Cytowanie

- Poszwa, M. (2018). Koszty finansowania dłużnego w rachunku dochodu podatkowego. *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 1 (91), 105–112. DOI: 10.18276/frfu.2018.91-09.